

Byla C-445/19**Prašymo priimti prejudicinį sprendimą santrauka pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 98 straipsnio 1 dalį****Gavimo data:**

2019 m. birželio 6 d.

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas:

Østre Landsret (Danija)

Sprendimo dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą priėmimo data:

2019 m. gegužės 29 d.

Ieškovė:

Viasat Broadcasting UK Ltd

Atsakovės:

TV 2/Danmark A/S

Danijos Karalystė

Pagrindinės bylos dalykas

Viasat Broadcasting UK Ltd (toliau – *Viasat*) prašė, kad *TV 2 Danmark A/S* (toliau – *TV 2*) būtų įpareigota iš viso sumokėti 1 746 300 000 Danijos kronų (DKK) vadinamųjų palūkanų dėl neteisėtumo už valstybės pagalbą, kurią *TV 2* gavo 1995–2003 m. laikotarpiu, kai ši pagalba pagal SESV 106 straipsnio 2 dalį vėliau buvo patvirtinta kaip kompensacija už viešąją paslaugą. *TV 2* ir Danijos valstybė prašė nutraukti bylą ir pateikė tam tikrų prieštaravimų, susijusių su ieškinio dėl palūkanų dėl neteisėtumo buvimu ir dydžiu.

Prašymo priimti prejudicinį sprendimą dalykas ir teisinis pagrindas

Pagal SESV 267 straipsnio antrą pastraipą pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą yra susijęs su valstybių narių pareigos užtikrinti, kad pagalbos gavėjas sumokėtų vadinamąsias palūkanas dėl neteisėtumo, kaip *inter alia* aprašyta 2008 m. vasario 12 d. Sprendime *CELF* (C-199/06, ECLI:EU:C:2008:79) ir

2008 m. gruodžio 18 d. Sprendime *Wienstrom* (C-384/07, ECLI:EU:C:2008:747), turiniu ir taikymo sritimi.

Prejudiciniai klausimai

1. Ar nacionalinio teismo pareiga įpareigoti pagalbos gavėją sumokėti palūkanas dėl neteisėtumo (žr. sprendimą byloje *CELF*) taip pat taikoma tokiu atveju, kaip nagrinėjamas, kai neteisėta valstybės pagalba reiškė kompensaciją už viešąją paslaugą, kuri, kaip nustatyta vėliau, pagal SESV 106 straipsnio 2 dalį buvo suderinama su vidaus rinka, ir kai pagalba buvo suteikta remiantis visos viešąsias paslaugas teikiančios įmonės bendros finansinės būklės, įskaitant jos kapitalizaciją, vertinimu?

2. Ar nacionalinio teismo pareiga įpareigoti pagalbos gavėją sumokėti palūkanas dėl neteisėtumo (žr. sprendimą byloje *CELF*) taip pat taikoma sumoms, kurias, atsižvelgiant į šioje byloje susiklosčiusias aplinkybes, pagalbos gavėjas perveda susijusioms įmonėms laikydamasis viešojoje teisėje nustatytos pareigos ir kurios vis dėlto galutiniame Komisijos sprendime priskiriamos sumų, kuriomis pagalbos gavėjui suteikiamas pranašumas, kaip tai suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, kategorijai?

3. Ar nacionalinio teismo pareiga įpareigoti pagalbos gavėją sumokėti palūkanas dėl neteisėtumo (žr. sprendimą byloje *CELF*) taip pat taikoma valstybės pagalbai, kurią pagalbos gavėjas šioje byloje susiklosčiusiomis aplinkybėmis gavo iš valstybės kontroliuojamos įmonės, atsižvelgiant į tai, kad pastaroji įmonė dalį lėšų gauna parduodama pagalbos gavėjo paslaugas?

Minimos ES teisinės nuostatos

SESV 102, 106, 107 ir 108 straipsniai.

Komisijos pranešimas dėl nacionalinių teismų įgyvendinamos valstybės pagalbos teisės (2009/C 85/01) (toliau – pranešimas apie bendradarbiavimą).

Komisijos pranešimas dėl veiksmingo Komisijos sprendimų, kuriais valstybėms narėms nurodoma susigrąžinti neteisėtą ir nesuderinamą valstybės pagalbą, įgyvendinimo (2007/C 272/05) (toliau – pranešimas apie susigrąžinimą).

Minimi Komisijos sprendimai

2004 m. gegužės 19 d. Komisijos sprendimas 2006/217/EB dėl Danijos priemonių *TV2/Danmark* naudai, NN 22/2002 (toliau – 2004 m. sprendimas).

2004 m. spalio 6 d. Komisijos sprendimas (C(2004) 3632 galutinis) valstybės pagalbos byloje Nr. N 313/2004 dėl TV 2 DANMARK A / S rekapitalizacijos (toliau – sprendimas dėl rekapitalizacijos).

2008 m. rugpjūčio 4 d. Komisijos sprendimas (C(2008) 4224 galutinis) byloje N 287/08 (toliau – sprendimas dėl sanavimo pagalbos).

2011 m. balandžio 20 d. Komisijos sprendimas 2011/839/ES dėl priemonių (C 2/03), kurias Danija įgyvendino *TV 2/Danmark* naudai (toliau – 2011 m. sprendimas).

2011 m. balandžio 20 d. Komisijos sprendimas 2012/109/ES dėl valstybės pagalbos C 19/09 (ex N 64/09), kurią Danija ketina teikti *TV2 Danmark A / S* restruktūrizuoti (toliau – sprendimas dėl restruktūrizavimo).

Minima ES Teisingumo Teismo jurisprudencija

Sprendimas *Altmark*, C-280/00, ECLI:EU:C:2003:415.

Sprendimas *CELF*, C-199/06, ECLI:EU:C:2008:79.

Sprendimas *Wienstrom*, C-384/07, ECLI:EU:C:2008:747.

Sprendimas *TV 2/Danmark / Komisija*, C-649/15 P, ECLI:EU:C:2017:835.

Sprendimas *Komisija / TV 2/Danmark*, C-656/15 P, ECLI:EU:C:2017:836.

Sprendimas *Viasat Broadcasting UK / TV 2/Danmark*, C-657/15 P, ECLI:EU:C:2017:837.

Sprendimas *Viasat Broadcasting UK / Komisija*, C-660/15, ECLI:EU:C:2017:178.

Sprendimas *TV 2/DANMARK A / S ir kt. / Komisija*, T-309/04, T-317/04, T-329/04 ir T-336/04, ECLI:EU:T:2008:457.

Sprendimas *TV 2/Danmark / Komisija*, T-674/11, ECLI:EU:T:2015:684.

Sprendimas *Viasat Broadcasting UK / Komisija*, T-125/12, ECLI:EU:T:2015:687.

Sprendimas *Eesti Pagar*, C-349/17, ECLI:EU:C:2019:172.

Sprendimas *Residex Capital IV CV*, C-275/10, ECLI:EU:C:2011:814.

Sprendimas *Siemens / Komisija*, T-459/93, ECLI:EU:T:1995:100.

Minimi nacionalinės teisės aktai

Lov om radio-og fjernsyns virksomhed (Radijo ir televizijos transliavimo įstatymas), ypač jo 24, 29, 30 ir 33 punktai.

Trumpas faktinių aplinkybių ir proceso pagrindinėje byloje aprašymas

- 1 Ieškovė pagrindinėje byloje yra komercinė televizijos transliavimo įmonė *Viasat*. Dvi atsakovės, atitinkamai Danijos valstybė (kuriai atstovauja Kultūros ministerija) ir valstybės valdoma įmonė TV 2, vykdanči transliavimo veiklą. TV 2 buvo įsteigta 1986 m. kaip nepriklausoma institucija, kurią valstybė kontroliuoja pagal Radijo ir televizijos transliavimo įstatyme nustatytas atitinkamas taisykles. Nuo įsteigimo momento TV 2 prisiėmė viešųjų paslaugų įsipareigojimus. *Viasat* ir TV 2 Danijos nacionalinių televizijos kanalų transliavimo rinkoje yra konkurentės.

TV 2 finansavimo schema 1995–2004 m. laikotarpiu

- 2 Danijoje galiojantis finansavimo priemonių, kurios šioje byloje nagrinėjama laikotarpiu buvo nustatytos TV 2 naudai, teisinis pagrindas reglamentuotas įvairiose Radijo ir televizijos transliavimo įstatymo versijose: žr. versijų aprašymą 2011 m. sprendime.
- 3 TV 2 steigimas ir veiklos pradžia buvo finansuojama panaudojant 510,8 mln. DKK pradinę paskolą be kapitalo įnašo. TV 2, kuriai nuo jos įsteigimo buvo skiriamas nepakankamas kapitalas, vykdomą veiklą finansavo iš licencijos mokesčio lėšų ir pajamų, gautų pardavus savo televizijos reklamos laiką, kurio pardavimu iki 1997 m. rūpinosi nepriklausoma valstybės valdoma įmonė *TV 2 Reklame A / S*. Be to, finansavimas buvo užtikrinamas ir iš pajamų, gautų pardavus programas ir kitas paslaugas. 1995–1996 m. laikotarpiu TV 2 finansavimas buvo reglamentuojamas taip: TV 2 licencijos mokesčių dalis buvo pervedama į specialų valstybės fondą, vadinamą TV 2 fondu. *TV 2 Reklame A / S* pelnas, gautas iš tos įmonės pirmiau minėtos reklamos laiko pardavimo TV 2 eteryje veiklos, taip pat buvo pervedamas į tą fondą. Pagal Radijo ir televizijos transliavimo įstatymo 30 punktą „TV 2 bendra veikla“ (t. y. jos nacionalinė ir regioninė veikla: daugiau informacijos pateikiama toliau) buvo finansuojama „iš sumų, pervestų iš TV 2 fondo pagal kultūros ministro nustatytą bendrąjį biudžetą“. Remiantis to įstatymo *travaux préparatoires*, tos schemas, pagal kurią TV 2 pajamos iš reklamos buvo pervedamos per *TV 2 Reklame A / S* ir TV 2 fondą, pagrindas buvo politinis noras apsaugoti TV 2 leidybinį nepriklausomumą. Išsamios TV 2 veiklą reglamentuojančios nuostatos išdėstytos Radijo ir televizijos transliavimo įstatymo (kurio versija galiojo tuo metu) 29, 30 ir 33 punktuose.
- 4 Pagrindinės bylos šalys nesutaria, ar *TV 2 Reklame A / S* pelnas galėjo būti naudojamas tik TV 2 finansavimo poreikiams patenkinti ir ar TV 2 teisiniu požiūriu turėjo teisę gauti aptariamą pajamas. Šiuo atžvilgiu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas (*Østre Landsret* (Rytų Danijos aukštasis teismas)) atkreipė dėmesį į tai, kad tuo metu galiojusiose Radijo ir televizijos transliavimo įstatymo nuostatose buvo aiškiai nustatyta, kad sprendimus, kuriais remiantis tos *TV 2 Reklame A / S* pelno dalys neturėjo būti pervedamos į TV 2 fondą, galėjo priimti kultūros ministras. Be to, to įstatymo *travaux préparatoires*

nustatyta, kad kultūros ministras galėjo „nuspręsti, kokio dydžio pelno, gauto iš reklamos veiklos, dalis turi būti pervedama į TV 2 fondą“. Todėl situacija buvo susijusi su finansavimu per bendrąjį biudžetą, o teise į pajamas iš reklamos veiklos.

- 5 Vis dėlto praktikoje visas pelnas, kurį *TV 2 Reklame A / S* gavo 1995 ir 1996 m., buvo pervedtas į TV 2 fondą. Be to, per tuos pačius dvejus metus iš TV 2 fondo TV 2 buvo pervedta bendra suma, kurią sudaro licencijos mokesčio lėšos ir pajamos iš reklamos veiklos, nors į ją buvo įtrauktos ne visos pajamos iš reklamos veiklos, kurias *TV 2 Reklame A / S* pervedė į TV 2 fondą.
- 6 *TV 2 Reklame A / S* ir TV 2 fondas buvo likviduoti 1997 m. sausio 1 d. Tuomet TV 2 perėmė įmonės reklamos laiko pardavimo veiklą ir taip pradėjo tiesiogiai gauti pajamas iš reklamos veiklos. Be to, nuo to laiko TV 2 licencijos mokesčio lėšas taip pat gavo tiesiogiai iš kito Danijos visuomeninio kanalo, t. y. DR (kuris rūpinosi, kad šie mokesčiai būtų surinkti). Likvidavus TV 2 fondą, jo turtas buvo perleistas TV 2.
- 7 Be to, 1995–2002 m. laikotarpiu TV 2 iš valstybės gavo įvairių privilegijų, kurios buvo susijusios su i) atleidimu nuo pelno mokesčio; ii) įmonės pradinės paskolos atleidimu nuo palūkanų ir paskolos grąžinimo savo nuožiūra terminais; iii) valstybės garantija veiklos paskolai iki 1996 m. pabaigos ir iv) ypač mažo transliavimo dažnio mokesčio mokėjimu. Visos šios privilegijos buvo kvalifikuojamos kaip esama valstybės pagalba.
- 8 Nuo 2004 m. liepos 1 d., kai nepriklausoma institucija buvo pertvarkyta į dabartinę akcinę bendrovę TV 2/DANMARK A / S, TV 2 neberenka licencijos mokesčių. TV 2 panaikinta teisė rinkti abonentinis mokesčius ir ji neturėjo galimybės gauti finansavimo išorės paskolomis. Nuo pat pradžių TV 2 susidūrė su finansiniais sunkumais, kuriuos iš esmės lėmė jos nepakankamas kapitalas. Danijos valstybė nusprendė, kad TV 2 jai reikalingą nuosavą kapitalą turėtų sukaupti iš einamojo pelno. 1995–2002 m. laikotarpiu TV 2 turėtas 97,8 mln. DKK neigiamas kapitalas tapo 550,5 mln. DKK teigiamu nuosavu kapitalu. 2005 m. pabaigoje TV 2 nuosavas kapitalas iš viso sudarė 652 mln. DKK.

TV 2 viešųjų paslaugų įsipareigojimai ir ryšiai su TV 2 regioninėmis įmonėmis

- 9 Įsteigimo metu TV 2 turėjo tik vieną nacionalinę veikiančią įmonę. Vėliau buvo įsteigtos kelios regioninės įmonės (toliau – regioninės įmonės). Taigi aptariamam laikotarpiu įmonę TV 2 sudarė devynios nepriklausomos valstybinės įmonės: nacionalinė įmonė ir aštuonios regioninės įmonės, kurių kiekviena turėjo savo atskirą nepriklausomą regioninę tarybą, direktorių valdybą, programos tarybą, vykdomąją valdybą ir buvo atsakingos už biudžetą ir programų sudarymą.

- 10 1995–2004 m. laikotarpiu pagal Radijo ir televizijos transliavimo įstatymą TV 2 buvo įpareigota kurti ir transliuoti nacionalines ir regionines televizijos programas. Nacionalinė įmonė ir regioninės įmonės savo programas turėjo transliuoti tame pačiame transliavimo tinkle, nes jos tarpusavyje dalijosi transliavimo laiką. TV 2 gavo pajamų iš reklamos veiklos, kurios buvo generuojamos rodant regionines transliacijas. Regioninės įmonės iki 2003 m. neturėjo nuosavų transliavimo licencijų ir nebuvo sudariusios su valstybe viešojo paslaugų pirkimo sutarčių. Regioninės įmonės taip pat neturėjo savo įstatų, be to, jos neprivalėjo teikti ministrui viešųjų paslaugų teikimo ataskaitų, nes teikti viešųjų paslaugų teikimo ataskaitas, kuriose parodoma, kaip buvo įvykdytas bendras viešųjų paslaugų įsipareigojimas, privalėjo TV 2. 2003 m. ši padėtis taip pat pasikeitė.
- 11 Kaip nurodyta pirmiau, iki 1997 m. TV 2 fondo licencijos mokesčio lėšas pervedė TV 2. Taip pat nurodyta, kad 1997 m. TV 2 fondas buvo likviduotas. Kaip teigiama, nuo to laiko visa TV 2 veikla buvo finansuojama skiriant dalį TV 2 licencijos mokesčio lėšų, taip pat pajamas, gautas iš reklamos TV 2 eteryje veiklos, programų ir kitų paslaugų pardavimo pajamas, taip pat skiriant dotacijas ir pan. Be to, TV 2 buvo taikomas viešųjų paslaugų įsipareigojimas pervesti minimalią metinę sumą regioninėms įmonėms. Būtent TV 2 centrinė administracija kasmet nustatydavo konkretų „nacionalinės įmonės biudžetą, įskaitant lėšų paskirstymą kiekvienai atskirai TV 2 regioninei įmonei“: žr. Radijo ir televizijos transliavimo įstatymo 24 punkto 1 dalį. Skirtinos lėšos turėjo būti išskaitomos iš bendrų TV 2 pajamų, todėl nebuvo reikalaujama, kad suma būtų skiriama būtent iš TV 2 gautų licencijos mokesčio lėšų. 1997–2002 m. laikotarpiu TV 2 regioninėms įmonėms apytiksliai skyrė 2 mlrd. DKK.
- 12 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismo manymu, lėšų paskirstymo regioninėms įmonėms netiktų apibūdinti kaip „<...> atlyginimo“, kuris regioninėms įmonėms sumokamas už programų transliavimą per regioninius „langus“, kaip tai padarė Bendrasis Teismas sprendimo, priimto byloje T-674/11, 171 punkte. Iš tikrųjų 1997–2002 m. laikotarpiu TV 2 buvo skiriama ta licencijos mokesčio lėšų dalis, kurią regioninės įmonės iki to laiko gavo iš TV 2 fondo, o užduotis paskirstyti lėšas regioninėms įmonėms vėliau buvo patikėta TV 2, nes ji turėjo regioninėms įmonėms skirti sumą, kuri, remiantis su įstatymo pakeitimu susijusiais *travaux préparatoires*, turėjo atitikti bent jau tą sumą, kuri regioninėms įmonėms iki to laiko buvo pervedama iš TV 2 fondo (1996 m. tai sudarė 275 mln. DKK).
- 13 Kai nacionalinė TV 2 įmonė nuo 2004 m. liepos 1 d. buvo pertvarkyta į akcinę bendrovę, TV 2 pareiga kasmet paskirstyti lėšas regioninėms įmonėms nustojo galioti. Tuo pat metu, atsižvelgiant į tai, kad TV 2 nebeturėjo tokios prievolės, buvo iš dalies pakeista lėšų skyrimo įmonei TV 2 tvarka. Todėl 2003 m. įmonei TV 2 buvo pervesta 151,1 mln. DKK licencijos mokesčių suma, palyginti su bendra 556,2 mln. DKK licencijos mokesčio lėšų suma, kuri TV 2 buvo pervesta 2002 m. Vietoje to, nuo 2004 m. regioninės įmonės dalį licencijos mokesčio lėšų gavo tiesiogiai iš kito Danijos visuomeninio kanalo, t. y. iš DR.

ES bylos, susijusios su TV 2 finansavimo schema 1995–2002 m. laikotarpiu

- 14 2004 m. sprendime Komisija nustatė, kad licencijos mokesčio lėšų ir kitų priemonių forma TV 2 1995–2002 m. laikotarpiu suteikta pagalba reiškė valstybės pagalbą įmonei TV 2, apie kurią būtina pranešti, be to, sprendime taip pat prieita prie išvados, kad pagal EB sutarties 86 straipsnio 2 dalį priemonės buvo suderinamos su bendrąja rinka, išskyrus 628,2 mln. DKK sumą, kurią Komisija pripažino kompensacijos permoka ir kurią atitinkamai reikėjo susigrąžinti iš TV 2. TV 2 ir Danijos valdžios institucijos, *Viasat* ir *Discovery Networks Denmark* (anksčiau vadinosi *SBS Broadcasting SA / TvDanmark*) Bendrajame Teisme iškėlė bylą dėl Komisijos sprendimo.
- 15 Laikydamosi sprendimo, 2004 m. lapkričio 29 d. TV 2 grąžino 628,2 mln. DKK, įskaitant palūkanas, ir atitinkamą sumą už 2003 m., kurią Danijos valdžios institucijos siekė susigrąžinti savo iniciatyva (apskaičiuotą taikant tą patį metodą, kuris buvo nustatytas 2004 m. sprendime), įskaitant palūkanas, o tai iš viso sudarė 1 073 mln. DKK.
- 16 Kadangi grąžinusi tokią sumą TV 2 būtų tapusi nemoki, Komisija, priimdama sprendimą dėl rekapitalizacijos, pritarė Danijos vyriausybės sprendimui dėl TV 2 rekapitalizacijos: padidinti pastarosios kapitalą apytiksliai 440 mln. DKK ir konvertuoti apytiksliai 394 mln. DKK dydžio valstybės paskolą į nuosavą kapitalą. Bendrasis Teismas 2008 m. spalio 22 d. Sprendimu *TV 2/Danmark ir kt. / Komisija* (T-309/04, T-317/04, T-329/04 ir T-336/04) panaikino 2004 m. sprendimą. Komisija naują sprendimą šioje byloje priėmė 2011 m. balandžio 20 d. (2011 m. sprendimas). 2011 m. sprendime Komisija nustatė, kad 1995–2002 m. laikotarpiu TV 2 finansavimo schema reiškė TV 2 suteiktą valstybės pagalbą, apie kurią būtina pranešti. Šiuo atžvilgiu *inter alia* licencijos mokesčio lėšos, kurias TV 2 pervedė regioninėms įmonėms 1997–2002 m. laikotarpiu (apytiksliai 2 mlrd. DKK), ir TV 2 pajamos iš reklamos veiklos 1995 ir 1996 m., kurias TV 2 *Reklame A / S* per TV 2 fondą pervedė TV 2 (apytiksliai 1,5 mlrd. DKK), pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį buvo pripažinta valstybės pagalba. Šiuo atžvilgiu Komisija nustatė, kad visos pajamos, kurios 1995–1997 m. iš TV 2 fondo buvo pervestos įmonei TV 2, yra TV 2 suteikta valstybės pagalba. Tačiau tuo pat metu Komisija patvirtino, kad bendra TV 2 suteikta pagalbos suma buvo suderinama su kompensacija už viešąją paslaugą pagal SESV 106 straipsnio 2 dalį. Ieškinius dėl 2011 m. sprendimo Bendrajame Teisme pareiškė TV 2 ir *Viasat* (bylos T-674/11 ir T-125/12), ir tą sprendimą galiausiai patvirtino Teisingumo Teismas savo sprendimuose dėl apeliacinių skundų bylose C-649/15 P, C-656/15 P, C-657/15 P ir C-660/15 P. Teisingumo Teismas *inter alia* patvirtino, kad *TV 2 Reklame A / S* ir TV 2 fondas buvo Danijos valstybės kontroliuojamos valstybinės įmonės, kad jų lėšomis galėjo naudotis valstybė ir kad dėl šios priežasties tai buvo klausimas, susijęs su pranašumo įgijimu, finansuojamu valstybės lėšomis. Išsamesnis bylos aprašymas pateikiamas visų pirma Teisingumo Teismo sprendimuose, priimtuose bylose C-649/15 P ir C-660/15 P.

Kitos valstybės pagalbos bylos, susijusios su TV 2

- 17 Kartu su valstybės pagalbos byla, susijusia su TV 2 finansavimo priemonėmis 1995–2002 m. laikotarpiu, lygiagrečiai buvo nagrinėjamos trys kitos valstybės pagalbos bylos, susijusios su TV 2: rekapitalizacijos byla, sanavimo pagalbos byla ir restruktūrizavimo byla, kurios trumpai bus aprašytos šioje santraukoje.
- 18 Rekapitalizacijos byla pradėta dėl TV 2 gražintos pagalbos pagal 2004 m. sprendimą ir buvo susijusi su Danijos valstybės vykdoma TV 2 rekapitalizacija. 2004 m. sprendime dėl rekapitalizacijos Komisija pritarė TV 2 rekapitalizacijai pagal (tuo metu galiojusią) EB sutarties 86 straipsnio 2 dalį. Bendrajame Teisme dėl to sprendimo buvo pareikšti ieškiniai ir tas teismas bylose T-12/05 ir T-16/05 nusprendė, kad byloje nebuvo būtina priimti sprendimo, nes rekapitalizacijos priemonės buvo glaudžiai susijusios su 2004 m. sprendimu, todėl Komisija juos visus turėjo vertinti atsižvelgdama į neseniai išnagrinėtą TV 2 finansavimo schemą, galiojusią 1995–2002 m.
- 19 Sanavimo pagalbos byla pradėta tuomet, kai TV 2 2008 m. susidūrė su grynųjų pinigų srautų sunkumais. Remdamasi šiuo pagrindu, valstybė nusprendė skirti įmonei TV 2 sanavimo pagalbą suteikiant jai kredito liniją, kurią Komisija patvirtino kaip sanavimo pagalbą, kai priėmė sprendimą dėl sanavimo pagalbos teikimo. Dėl to sprendimo Bendrajame Teisme buvo pareikštas ieškinys (byla T-114/09), tačiau vėliau jo nagrinėjimas buvo nutrauktas.
- 20 Restruktūrizavimo byla buvo susijusi su restruktūrizavimo planu, apie kurį Danijos valdžios institucijos 2009 m. vasario 4 d. pranešė Komisijai po to, kai buvo priimtas sprendimas dėl sanavimo pagalbos. Sprendime dėl restruktūrizavimo Komisija patvirtino restruktūrizavimo planą ir nustatė tam tikras sąlygas, įskaitant galimybę TV 2 įvesti galutinių vartotojų mokesčius (sprendimas dėl restruktūrizavimo). Dėl to sprendimo Bendrajame Teisme buvo pareikštas ieškinys (byla T-210/02), tačiau vėliau jo nagrinėjimas buvo nutrauktas.

Nacionalinė byla, susijusi su TV 2 finansavimo schema, galiojusia 1995–2004 m. laikotarpiu

- 21 Šią bylą 2006 m. vasario 28 d. iškėlė *Viasat*, tačiau jos nagrinėjimas buvo sustabdytas iki bus priimti sprendimai įvairiuose ES teismuose vykstančiuose procesuose, susijusiuose su TV 2 finansavimo schema.
- 22 Remiantis Teisingumo Teismo sprendimais, priimtais bylose C-649/15 P, C-656/15 P, C-657/15 P ir C-660/15 P, galiausiai buvo nustatyta, kad TV 2 naudai 1995–2002 m. nustatytos priemonės yra valstybės pagalba, apie kurią būtina pranešti ir kuri yra suderinama su vidaus rinka pagal SESV 106 straipsnio 2 dalį. Priemonės, įskaitant regioninėms įmonėms pervestas lėšas (žr. bylą T-674/11), buvo nustatytos pažeidžiant SESV 108 straipsnio 3 dalyje nustatytą pareigą nesiimti veiksmų. Teisingumo Teismas taip pat nustatė, kad visos TV 2 (nacionalinė įmonė) programos galėjo būti laikomos visuomenine televizija ir kad

visos su tuo susijusios sąnaudos galėjo būti laikomos su viešąja paslauga susijusiomis sąnaudomis (žr. bylą T-309/04).

Svarbiausi argumentai, kuriais rėmėsi pagrindinės bylos šalys

Pirmasis klausimas

TV 2 ir Kultūros ministerijos argumentai

- 23 Pasak TV 2 ir Kultūros ministerijos, reikia iš esmės atskirti kompensaciją už viešąją paslaugą, suteiktą pagal SESV 106 straipsnio 2 dalies nuostatas nuo valstybės pagalbos, kuri buvo suteikta pagal SESV 107 straipsnio 3 dalį. Kaip nustatyta *CELF* sprendime, TV 2 nebuvo suteiktas joks nepagrįstas pranašumas, susijęs su palūkanomis, nes dėl išorės finansavimo sąnaudų, patirtų nagrinėjamu neteisėtumo laikotarpiu, būtų tik atitinkamai padidėjusios TV 2 viešųjų paslaugų teikimo sąnaudos, ir todėl, atsižvelgiant į prielaidas, kuriomis remiantis buvo priimtas 2011 m. sprendimas, būtų reikėję atitinkamai padidinti TV 2 mokamą kompensaciją už viešąją paslaugą, kad būtų padengtas atsiradęs lėšų trūkumas ir užtikrintas TV 2 nuosavas kapitalas bei jos gebėjimas teikti viešąsias paslaugas.
- 24 Kompensacijai už viešąją paslaugą būdinga tai, kad įmonė, kuriai mokama kompensacija, įpareigojama teikti viešąjį interesą atitinkančias paslaugas taip, kad būtų varžomas įmonės konkurencingumas ir šis įpareigojimas apima paslaugas, kurių įmonė savo noru neapsiimtų teikti, jeigu veiktų rinkos sąlygomis. Pagalba teikiant viešąją paslaugą taip pat apima aspektą, susijusį su tuo, kad gautos kompensacijos dydis negali viršyti to, kas yra būtina grynosioms sąnaudoms, patiriamoms vykdant viešųjų paslaugų įsipareigojimus, padengti, ir negali viršyti galimo pagrįsto pelno.
- 25 Dėl šių ypatumų pagal SESV 106 straipsnio 2 dalį kompensacijos už viešąją paslaugą gavėjai dėl suteiktos pagalbos neįgyja nepagrįsto konkurencinio pranašumo. Net jeigu pati pagalba nesuteikia konkurencinio pranašumo, per ankstyvas mokėjimas pats savaime taip pat nereikš nepagrįsto konkurencinio pranašumo. Kita vertus, ieškinio dėl palūkanų dėl neteisėtumo, kuris buvo pareikštas įmonei TV 2, vykdymo užtikrinimas reikš, kad TV 2 veikla teikiant viešąsias paslaugas buvo nepakankamai kompensuojama, taigi taip buvo iškreipta konkurencija TV 2 konkurentų, įskaitant *Viasat*, naudai ir pakenkta TV 2 užduoties teikti viešąsias paslaugas vykdymo rezultatams. Vadinasi, net jeigu pagalba pagal SESV 106 straipsnio 2 dalį taip pat taikomas įsipareigojimas nesiimti veiksmų, nėra jokio įsipareigojimo reikalauti sumokėti palūkanas dėl neteisėtumo siekiant neutralizuoti nepagrįstą pranašumą.
- 26 Šis teiginys bet kuriuo atveju turi būti laikomas teisingu situacijoje, kaip antai nagrinėjamoji, kai Komisija, remdamasi visos viešąsias paslaugas teikiančios įmonės bendros finansinės būklės, įskaitant jos kapitalą, vertinimu, 2011 m. sprendime, – taip pat vėlesniame sprendime dėl rekapitalizacijos ir sprendime dėl

restruktūrizavimo, – atitinkamą pagalbą pripažino suderinama su vidaus rinka. Teigiama, kad tokioje situacijoje patenkinus ieškinį dėl palūkanų dėl neteisėtumo, Komisijos sprendimai taptų negaliojantys, o tai pakenktų Komisijos kompetencijai pagal SESV 106 straipsnio 2 dalį.

Viasat argumentai

- 27 *Viasat* teigė, kad pagal SESV 106 straipsnio 2 dalį patvirtinta pagalba viešajai paslaugai nesiskiria nuo pagal SESV 107 straipsnio 3 dalį patvirtintos pagalbos. *Viasat* teigia, kad dėl šios priežasties palūkanos dėl neteisėtumo turi būti sumokėtos abiem atvejais.
- 28 *Viasat* rėmėsi byloje C-657/15 P priimtu sprendimu, kuriame Teisingumo Teismas konstatavo, kad įmonei TV 2 mokamas atlyginimas už viešąją paslaugą reiškė TV 2 finansinį pranašumą, nes jis buvo suteiktas pažeidžiant Sprendime *Altmark* nustatytas sąlygas. Be to, pagal SESV 106 straipsnio 2 dalį pagrįstą pilną įmanoma uždirbti ir teikiant viešąsias paslaugas. Remiantis tuo, kas išdėstyta, ir, kaip nustatyta 2011 m. sprendime, TV 2 sugebėjo iš viso uždirbti 628,2 mln. DKK pilną.
- 29 Televizijos sektoriuje pripažįstama labai plati viešosios paslaugos apibrėžtis, pagal kurią visos TV 2 sąnaudos laikomos su viešosios paslaugos teikimu susijusiomis sąnaudomis. *Viasat* teigia, kad, remiantis tuo pagrindu, dažnai didesnis pranašumas įgyjamas gaunant pagalbą pagal SESV 106 straipsnio 2 dalį, o ne pagal SESV 107 straipsnio 3 dalį. Yra daug sutartinių viešųjų paslaugų teikimo įpareigojimų pavyzdžių, kai įmonė, siekdama teikti viešąsias paslaugas, savanoriškai sudaro susitarimus su valstybe.
- 30 Pagalba kultūrai, kuri buvo nagrinėjama *CELF* byloje, reiškė kompensaciją už sąnaudas, susijusias su knygų prancūzų kalba rengimu ir eksportu. Todėl tokia pagalba daugeliu atžvilgių yra panaši į šioje byloje nagrinėjamą pagalbą teikiant viešąją paslaugą. Jei *CELF* suteiktą pagalbą vertintume kitaip, nei TV 2 suteiktą pagalbą, toks vertinimas būtų dirbtinas.
- 31 *Viasat* teigia, kad pritarus Kultūros ministerijos ir TV 2 pateiktiems argumentams būtų pakenkta faktiniam valstybių narių pareigos pranešti ir nesiiinti veiksmų veiksmingumui pagal SESV 106 straipsnio 2 dalį suteiktos pagalbos srityje, nes tai reikštų, kad, nepranešus apie pagalbą, neatsirastų jokių pasekmių. Be to, tokiu atveju konkurentai netektų teisinių teisių gynimo priemonių, o Sprendimas *Altmark* netektų galios, jeigu konkurentai negalėtų reikalauti sumokėti palūkanų dėl neteisėtumo tokioje situacijoje, kuri susidarė nagrinėjamoje byloje, kai pagalba buvo suteikta nesilaikant SESV 108 straipsnio 3 dalies ir Sprendime *Altmark* nustatytų su skaidrumu, viešaisiais pirkimais ir veiksmingu veiklos vykdymu susijusių sąlygų.

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo vertinimas

- 32 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas nurodė, kad pagal suformuotą Teisingumo Teismo jurisprudenciją pagrindinis reikalavimo grąžinti neteisėtai suteiktą valstybės pagalbą tikslas yra panaikinti konkurencijos iškreipimą, kurį sukėlė dėl neteisėtai suteiktos pagalbos įgytas konkurencinis pranašumas. Netinkamą pagalbos gavėjo pranašumą, net ir tais atvejais, kai pagalba vėliau pripažįstama suderinama, *inter alia* sudaro nesumokėtos palūkanos, kurias pagalbos gavėjas būtų sumokėjęs, atsižvelgdamas į suderinamos pagalbos sumą, jeigu jis būtų buvęs įpareigotas pasiskolinti tą sumą rinkoje neteisėtumo laikotarpiu: žr. Sprendimą *CELF*; Sprendimo *Eesti Pagar*, C-349/17, 130 punktą ir Sprendimo *Residex Capital IV CV*, C-275/10, 33 ir 34 punktus.
- 33 Šiuo atžvilgiu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas mano, kad nėra aišku, ar viešosios paslaugos pobūdis pagal SESV 106 straipsnio 2 dalį leidžia daryti išvadą, kad bendrasis valstybės pagalbos teisinis principas, susijęs su palūkanomis dėl neteisėtumo bylose, kuriose nagrinėjami pareigos nesiimti veiksmų pagal SESV 108 straipsnio 3 dalį pažeidimai, neturi būti taikomas bylose, susijusiose su pagalba, kuri buvo suteikta kaip kompensacija už viešųjų paslaugų įsipareigojimus.
- 34 Viešųjų paslaugų įmonei suteiktos pagalbos paskirtis – teikti viešąsias paslaugas, o ne sumokėti kompensaciją už naštą, susijusią su palūkanų dėl neteisėtumo sumokėjimu. Palūkanų dėl neteisėtumo sumokėjimas pats savaime vargu, ar gali būti vertinamas kaip viešųjų paslaugų įsipareigojimo vykdymas.
- 35 Remiantis tuo pagrindu, abejotina, ar grynai teisiniu požiūriu galima teigti, kad dėl palūkanų dėl neteisėtumo sumokėjimo padidėja pagalbos gavėjo sąnaudos, susijusios su veiklos teikiant viešąsias paslaugas vykdymu. Dėl tos pačios priežasties TV 2 ir Kultūros ministerijos pateiktas argumentas, kad palūkanų dėl neteisėtumo priteisimas reikštų „nepakankamą kompensaciją“ už viešųjų paslaugų įmonės vykdomą misiją, *prima facie* neatrodo teisingas.
- 36 Palūkanų dėl neteisėtumo priteisimas ne visada reikš, kad viešąją paslaugą teikiančiai įmonei trūks lėšų, būtinų jos viešųjų paslaugų įsipareigojimui įvykdyti, nes Sprendimas *Altmark* galiausiai yra pagrįstas prielaida, kad, priklausomai nuo aplinkybių, tam tikras pelnas gali būti pripažįstamas pagalbos priemone, kuri yra suderinama pagal SESV 106 straipsnio 2 dalį. Priešingai, taip pat negalima atmesti galimybės, kad įmonė, kuri gavo kitokią pagalbą, išskyrus pagalbą teikiant viešąją paslaugą, patirs grynąjį nuostolį, susijusį su pagalbos remiama veikla, dėl kurios pareikštas ieškinys dėl palūkanų dėl neteisėtumo. Tuo atveju neatmestina, kad nagrinėjama įmonė dėl pareikšto ieškinio sumokėti palūkanas dėl neteisėtumo, gali nustoti vykdyti tą veiklą, kuriai teikiama pagalba, taigi valstybės pagalba neturės tokio pat numatyto poveikio, kuris galėtų būti daromas viešųjų paslaugų įmonei.

- 37 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas žino, kad palūkanų dėl neteisėtumo sumokėjimas, priklausomai nuo aplinkybių, reikš, kad viešąją paslaugą teikiantis pagalbos gavėjas galės išsilaikyti tik jeigu gaus kapitalo įnašą ir kad dėl šios priežasties kapitalo įnašas gali būti būtinas tam, kad valstybė pasiektų tikslą, kurio siekiama teikiant pagalbą. Tačiau tą patį galima pasakyti ir apie kitus pagalbos gavėjus. Be to, akivaizdu, kad galima manyti, jog tokios naujos pagalbos suderinamumas nagrinėjamoje byloje, taip pat kaip ir nenumatyti nuostoliai, kuriuos būtina patiria kiekvienas pagalbos gavėjas, turi būti vertinamas atsižvelgiant į pagalbos poreikius, kuriuos įmonė gali turėti tuo metu.

Antrasis klausimas

TV 2 ir Kultūros ministerijos argumentai

- 38 TV 2 ir Kultūros ministerija mano, kad regioninėms įmonėms pervestos lėšos (apytiksliai 2 mlrd. DKK) (toliau – regioninių įmonių lėšos) turi būti išskaičiuotos iš pagrindinės sumos, kuri naudojama apskaičiuojant galimą palūkanų dėl neteisėtumo ieškinio sumą šioje byloje.
- 39 Šiuo atžvilgiu TV 2 ir Kultūros ministerija teigia, kad *Viasat*, pateikdama nuorodą į Bendrojo Teismo sprendimą byloje T-674/11, klysta teigdama, kad regioninių įmonių lėšos reiškė atlyginimą, kurį TV 2 mokėjo regioninėms įmonėms už regioninių programų transliavimą per regioninius „langus“ ir kad šios lėšos sumažino našta, kuri priešingu atveju būtų tekusi TV 2.
- 40 Danijos valstybė nusprendė visai įmonei TV 2 nustatytą viešosios paslaugos įsipareigojimų vykdymą organizuoti taip, kad šie įsipareigojimai būtų suskirstyti į regioninius ir nacionalinius įsipareigojimus, nustatytus kiekvienai atskirai įmonei, kuri priklauso bendrai įmonei TV 2. Įsipareigojimą transliuoti regionines programas vykdė ir vis dar vykdo regioninės įmonės, o nacionalinio lygmens įsipareigojimą turėjo vykdyti nacionalinė įmonė. Todėl vienintelis TV 2 įsipareigojimas buvo papildyti nacionalinę programą atitinkamomis programomis ir numatyti transliavimo laiką, kuris būtų skirtas regioninėms įmonėms, suteikiant joms nacionalinės programos „langus“, per kuriuos jos galėtų transliuoti regioninį turinį. Regioninės įmonės savo ruožtu per tą joms skirtą laiką buvo įpareigtos kurti ir transliuoti regionines programas.
- 41 Regioninių įmonių lėšos buvo Danijos valstybės kompensacija regioninėms įmonėms už jų įsipareigojimo transliuoti regionines televizijos programas vykdymą. Šiomis lėšomis nė kiek nebuvo sumažinta nacionalinei įmonei tenkanti našta, susijusi su „regioniniu įsipareigojimu“. Nacionalinė įmonė neturėjo tokio įsipareigojimo pagal Danijos teisę.
- 42 Todėl 1997–2002 m. laikotarpiu TV 2 veikė tik kaip tarpininkė, pervesdavusi regioninių įmonių lėšas ir dėl to neįgijo jokio pranašumo. TV 2 neįgijo jokio didesnio ar mažesnio pranašumo 1997–2002 m. laikotarpiu veikdama kaip tarpininkė, palyginti su laikotarpiu iki 1997 m., kai TV 2 fondas, be TV 2 kaip

tarpininkės, įsikišimo, pervedė valstybės kompensaciją regioninėms įmonėms, arba po 2002 m., kai regioninės įmonės savo dalį licencijos mokesčio lėšų gavo tiesiogiai iš DR.

- 43 Todėl ta aplinkybė, kad schema, pagal kurią TV 2, veikdama kaip tarpininkė pervedė regioninių įmonių lėšas, buvo įgyvendinta be išankstinio Komisijos patvirtinimo pagal SESV 108 straipsnio 3 dalį, nereiškia, kad TV 2 buvo suteiktas pranašumas palūkanų srityje arba kad jos padėtis rinkoje buvo kaip nors nepagrįstai pagerinta. Todėl tiek, kiek tai susiję su regioninių įmonių lėšomis, ypač svarbu, kad šios lėšos nesukėlė neteisėtų pasekmių, nurodytų Teisingumo Teismo sprendime *CELF*.
- 44 TV 2 ir Kultūros ministerija rėmėsi 2011 m. sprendimo 194 konstatuojamąja dalimi, kurioje nustatyta, jog, atsižvelgiant į tai, kad sumos buvo pervedtos TV 2, o paskui – regioninėms įmonėms, Komisija šias sumas įtraukė apskaičiuodama pajamas ir išlaidas, o tai praktiškai reiškia, kad jos neturėjo įtakos Komisijos atliktam proporcingumo vertinimui. Panašiai, nagrinėjant bylą T-6[74]/11, Komisija teigė, kad TV 2 nebuvo regioninėms stotims pervedtos pagalbos gavėja ir kad ji dėl savo tarpininkės vaidmens taip pat neįgijo jokio pranašumo. Todėl, pasak Komisijos, TV 2 negalėjo būti įpareigota sumokėti su pagalbos sumomis susijusių palūkanų dėl neteisėtumo. Komisija teigia, kad taip galima pagrįsti teiginį, jog TV 2 neturėjo teisės pareikšti ieškinio dėl ginčijamo sprendimo tiek, kiek tai susiję su tuo klausimu.
- 45 TV 2 ir Kultūros ministerija rėmėsi pranešimo apie bendradarbiavimą 41 dalies a punktu (65 pastaba), kuriame nustatyta, kad su nominalia pagalbos suma susiję sumokėti mokesčiai gali būti išskaičiuojami susigrąžinant palūkanas dėl neteisėtumo, taip pat rėmėsi pranešimu apie susigrąžinimą, kuriame nustatyta, kad nacionalinės valdžios institucijos, apskaičiuodamos grąžintiną sumą, gali atsižvelgti į mokesčių taisyklių poveikį, siekiant, kad iš gavėjo būtų susigrąžinta tik grynoji suma.
- 46 Galiausiai TV 2 ir Kultūros ministerija rėmėsi Bendrojo Teismo sprendimu byloje T-459/93, kuriame nustatyta, kad nacionalinės valdžios institucijos, susigrąžindamos neteisėtą ir nesuderinamą valstybės pagalbą pagal Komisijos sprendimą, laikydamosi nacionalinių taisyklių paprastai gali išskaičiuoti tam tikras sumas. TV 2 ir Kultūros ministerija teigia, kad situacija šioje byloje, kurioje TV 2, remdamasi Radijo ir televizijos transliavimo įstatyme nustatytu įsipareigojimu, pervedė licencijos mokesčio lėšas (jų minimalus dydis atitinka 1996 m. lygį), regioninėms įmonėms, yra panaši į situaciją, kurioje pagalbos sumos dydis mokesčių administratoriams sumokamas pagal įstatyme nustatytą fiskalinę prievolę.

Viasat argumentai

- 47 *Viasat* ginčijo TV 2 ir Kultūros ministerijos pateiktus argumentus. *Viasat* teigė, kad, remiantis Sprendimo *CELF* 51 punktu, galima daryti išvadą, jog neteisėtai

skyrus valstybės pagalbą, jos gavėjui suteikiamas pranašumas, atitinkantis su palūkanų sąnaudomis susijusį dydį, kuris būtų susidaręs, jeigu suma, atitinkanti visą suderinamos pagalbos sumą, būtų buvusi pasiskolinta rinkos sąlygomis. Būtent šį pranašumą siekiama neutralizuoti nustatant pareigą sumokėti palūkanas dėl neteisėtumo. Kadangi visa TV 2 suteiktos pagalbos suma buvo suderinama su valstybės pagalba, kuriai taikomas SESV 107 straipsnis, palūkanos dėl neteisėtumo atitinkamai turi būti sumokėtos nuo visos sumos.

- 48 *Viasat* taip pat atkreipė dėmesį į tai, kad Bendrasis Teismas byloje T-674/11 (152–173 punktai) ir Teisingumo Teismas byloje C-649/15 P (48–58 punktai) nepritarė argumentui, kad regioninių įmonių lėšos turėtų būti išskaičiuotos iš pagalbos sumos, taip pat kaip ir ES teismai atmetė Komisijos pateiktus argumentus toje byloje, nes ginčijamame sprendime nerasta jokių tokią poziciją pagrindžiančių teiginių.
- 49 *Viasat* teigia, kad regioninių įmonių lėšos padėjo sumažinti našta, kuri priešingu atveju būtų tekusi TV 2; šiuo atveju kalbama būtent apie pareigą kurti ir transliuoti regionines programas. Pasak *Viasat*, regioninių įmonių lėšos iš tikrųjų buvo atlyginimas, kurį TV 2 mokėjo regioninėms įmonėms už paslaugą, kurią kitu atveju TV 2 būtų turėjusi pirkti iš kito tiekėjo.
- 50 *Viasat* taip pat teigė, kad, nors TV 2 įmonei buvo taikoma viešojoje teisėje nustatyta pareiga pervesti minimalią metinę sumą regioninėms įmonėms, tačiau nebuvo konkrečiai nurodyta, kaip ta suma turėjo būti finansuojama, įskaitant tai, ar jos šaltinis turėjo būti TV 2 licencija ar pajamos iš reklamos veiklos. Todėl TV 2 pati nusprendė, kokie pajamų šaltiniai bus naudojami siekiant sumokėti atlyginimą regioninėms įmonėms. TV 2 įsipareigojimas finansuoti regioninių įmonių veiklą būtų buvęs toks pat, jeigu TV 2 nebūtų gavusi licencijos mokesčio lėšų: žr. Bendrojo Teismo sprendimo byloje T-674/11 173 punktą.
- 51 *Viasat* teigia, kad iš pranešimo apie susigrąžinimą arba pranešimo apie bendradarbiavimą nematyti, kad negalima atlikti kokių nors kitų atskaitymų, išskyrus ieškinyje dėl susigrąžinimo nurodytą mokesčių. Tą patį galima pasakyti apie pirmiau minėtą bylą T-459/93. Šie trys šaltiniai yra susiję tik su mokesčių mokėjimu ir jais remiantis negalima nustatyti bendrojo principo, pagal kurį pagalbos lėšos neturėtų būti gražinamos. *Viasat* teigia, kad TV 2 pervestos lėšos regioninėms įmonėms negali būti palyginamos su mokesčių mokėjimu. Mokesčių mokėjimo atveju lėšos jau priklauso valstybei, todėl susigrąžinimas reikštų dvigubą mokėjimą, o šiuo atveju taip nėra.

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo vertinimas

- 52 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas atkreipė dėmesį į tai, kad Komisijos sprendimai yra susiję tik su nacionaline TV 2. Priešingai, regioninėms įmonėms Komisijos sprendimai nebuvo taikomi, todėl, atsižvelgiant į jų pobūdį, šios įmonės nėra pagalbos gavėjos šių sprendimų taikymo tikslais. Trečiasis klausimas susijęs su tuo, kad lėšos, kurias TV 2 pervedė regioninėms įmonėms,

nebuvo išskaičiuotos iš sumos, kuri, ES įstaigų manymu, buvo TV 2 įmonei suteikta pagalba. Todėl galima teigti, kad sumos, kurios buvo pervestos regioninėms įmonėms, nepaisant to, kad jos buvo kvalifikuotos kaip valstybės pagalba, iš tikrųjų yra atimamos iš grynojo pranašumo, kurį TV 2 įgijo dėl suteiktos pagalbos.

- 53 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas nemano, kad TV 2 atliktą lėšų paskirstymą regioninėms įmonėms 1997–2002 m. laikotarpiu būtų tinkama apibūdinti kaip šioms įmonėms sumokėtą atlyginimą už programų transliavimą per regioninius „langus“. Iš tikrųjų tais metais TV 2 buvo skirta ta licencijos mokesčio lėšų dalis, kurią regioninės įmonės iki to laiko gavo iš TV 2 fondo, o užduotis paskirstyti lėšas regioninėms įmonėms paskui buvo patikėta TV 2, nes ji turėjo paskirstyti sumą, kuri bent jau turėjo atitikti sumą, kurią regioninės įmonės iki to laiko buvo gavusios iš TV 2 fondo.
- 54 Šioje byloje neprivalomas Danijos teisės, galiojusios 1997–2002 m. laikotarpiu, aiškinimas, kuriuo Bendrasis Teismas byloje T-674/11 rėmėsi regionines lėšas priskirdamas valstybės pagalbos kategorijai, nes būtent Danijos teismas privalo teisingai išaiškinti Danijos teisę sprendžiant šios šalies teisme nagrinėjamą ginčą. Tą patį galima pasakyti apie Teisingumo Teismo atsakymą į šioje byloje pateiktus prejudicinius klausimus. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas paaiškino, kad ginčas šioje byloje nėra susijęs su regioninių lėšų priskyrimu valstybės pagalbos kategorijai pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį. Šioje byloje šis priskyrimas nėra ginčijamas. Ši byla yra susijusi tik su klausimu, kokios pasekmės atsiranda nesilaikant SESV 108 straipsnio 3 dalies, įskaitant tai, kuris Danijos teisės aiškinimas turėtų būti laikomas pagrindu, kuriuo remdamasis Teisingumo Teismas nagrinėja keliamus ES teisės klausimus.
- 55 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas pritaria Kultūros ministerijai ir TV 2 dėl to, kad Sprendime *CELF* nenagrinėjamas klausimas, ar tikėtina pareiga sumokėti palūkanas dėl neteisėtumo gali būti išplėsta taip, kad apimtų pagalbą, kuri iš tikrųjų buvo perleista kitoms įmonėms.

Trečiasis klausimas

TV 2 ir Kultūros ministerijos argumentai

- 56 TV 2 ir Kultūros ministerija nurodė, kad pajamos iš reklamos veiklos 1995 ir 1996 m., kurios buvo pervestos iš *TV 2 Reklame A / S* į TV 2 fondą (apytiksliai 1,5 mlrd. DKK) (toliau – pajamos iš reklamos veiklos), turi būti išskaičiuotos iš sumos, kuri turi būti naudojama apskaičiuojant galimą ieškinio dėl palūkanų dėl neteisėtumo sumą. Atsakovės mano, kad pajamos iš reklamos veiklos reiškė mokėjimą už TV 2 suteikiamą reklamos laiką privatiems reklamuotojams. Lėšos valstybės pagalbos kategorijai buvo priskirtos remiantis vien tuo, kad iki 1997 m. pajamos iš reklamuotojų buvo paskirstomos per du valstybės valdomus subjektus *TV 2 Reklame A / S* ir TV 2 fondą. Tačiau, pasak TV 2 ir Kultūros ministerijos, TV 2 negavo daugiau ar mažiau naudos iš tos schemos nei jos konkurentai

televizijos reklamos rinkoje, be to, TV 2 negavo daugiau ar mažiau naudos laikotarpiu po 1997 m., kai pati TV 2 buvo atsakinga už savo reklamos laiką ir už kurį gautos reklamos pajamos nebuvo priskirtos valstybės pagalbai. Pasak TV 2 ir Kultūros ministerijos, tai reiškia, kad pajamos iš reklamos veiklos neprisidėjo prie nepagrįstai pagerėjusios TV 2 konkurencinės padėties, kaip nustatyta Sprendime *CELF*, ir kad šios sumos atitinkamai neturėtų būti įtrauktos apskaičiuojant galimą ieškinio dėl palūkanų dėl neteisėtumo sumą.

Viasat argumentai

- 57 *Viasat* teigia, kad TV 2 ir Kultūros ministerijos pateikti argumentai prieštarauja Teisingumo Teismo sprendimui byloje C-657/15 P, kuriame jis nusprendė, kad visa TV 2 suteikta pagalba, įskaitant pajamas iš reklamos veiklos, buvo valstybės pagalba. Tiesioginė to pasekmė yra ta, kad šios pajamos neturėtų būti laikomos vien mokėjimu TV 2 įmonei už TV 2 suteiktas paslaugas, nes tai reikštų, kad tos pajamos nėra valstybės pagalba. Teisingumo Teismas šią poziciją *inter alia* grindė tuo, kad jokiais kitomis aplinkybėmis TV 2 šių lėšų nebūtų gavusi.
- 58 Pajamos iš reklamos veiklos atiteko TV 2 fondui, iš kurio jos taip pat galėjo būti naudojamos kitais nei TV 2 finansavimo tikslais. Todėl TV 2 įmonei skirtos valstybės lėšos paskui galėjo būti naudojamos jos veikloje. Todėl, pasak *Viasat*, TV 2 taip pat įgijo su palūkanų mokėjimu susijusį pranašumą, nes lėšos jai buvo paskirtos prieš Komisijai suteikiant savo patvirtinimą.

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusių teismo vertinimas

- 59 Kaip nurodyta, pagrindinės bylos šalys nesutinka dėl to, ar *TV 2 Reklame A / S* pelnas galėjo būti naudojamas tik siekiant patenkinti TV 2 finansavimo poreikius ir ar TV 2 galėjo teisėtai pretenduoti į aptariamą pajamas. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas prašo Teisingumo Teismo atsakant į trečiąjį klausimą remtis prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusių teismo pateiktu Danijos teisės išaiškinimu. Taigi Teisingumo Teismo prašoma atsakyti į klausimą remiantis prielaida, kad 1995 ir 1996 m. TV 2 negalėjo teisėtai pretenduoti į (visas) pajamas iš reklamos veiklos, kurios buvo gautos suteikiant reklamos laiką TV 2 programų transliavimo metu. Todėl šiuo klausimu Teisingumo Teismas gali remtis Danijos teisės išaiškinimu, kuris pateiktas 2011 m. sprendimo 81 ir paskesnėse konstatuojamosiose dalyse.
- 60 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas taip pat mano, kad verta išnagrinėti, ar pareigos nesiiimti veiksmų pažeidimas tuo atžvilgiu iš tikrųjų suteikė TV 2 pranašumą pasinaudojant grynųjų pinigų srautais, susijusiais su pajamomis iš reklamos veiklos. Todėl galima teigti, kad kultūros ministro priimti sprendimai pervesti lėšas iš *TV 2 Reklame* į TV 2 fondą, o iš to fondo – įmonei TV 2, reiškė lengvatinio režimo taikymą TV 2, kurio, jeigu būtų buvę laikomasi pranešimo taisyklių, nebūtų buvę galima įgyvendinti iki to laiko, kol Komisija apskritai arba kasmet nebūtų patvirtinusi lėšų pervedimų.

Trumpas prašymo priimti prejudicinį sprendimą pagrindimo aprašymas

- 61 Kad prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas galėtų priimti sprendimą dėl ieškovės pareikštų ieškinių, susijusių su palūkanų dėl neteisėtumo sumokėjimu, pirmiausia būtina priimti sprendimą dėl įvairių ES teisės klausimų, kurie, atrodo, nebuvo išaiškinti ES Teisingumo Teismo jurisprudencijoje.

DARBINIS VERTINIMAS